

LOJMAN

Lojmanda oturmak ayrı bir yaşam tarzı. Herkesin kocasının aynı işi yaptığı bir aileler topluluğu bu. Çalışmayan kadınlar için standart bir hayat: Sabah aynı saatte, hatta aynı dakikada evinden çıkan üniformalı kocalar, pencereden kocalarının servis araçlarına binişini seyreden kadınlar, öğleye kadar ev işleri, öğleden sonra kadın toplantıları... Bu toplantılar da çok ilginç olur aslında: Konu tabii ki, askerlik... Tayin var mı, yok mu, eski lojmanlardaki anılar, çekilen sıkıntılar, bolca da dedikodu.

Bunları anlatıyorum, ama sanıyorum ben pek uymadım bu hayata. Uyamadım. Bu yüzden başıma da gelmedik kalmadı. Her şeye rağmen, lojmanları tercih ettim ben. Hem biraz para biriktirebildik, hem de hiç yalnız kalmadım. En sıkıntılı günlerimde, sorunlarımı, aynı dili konuşan insanlara anlatma imkânını, o tek tip, gri boyalı, tüm balkonları askeri disiplin içinde mavi branda örtülü evlerde bulabildim.

Pek çok insan bilmez lojmanlardaki dostluğu. Çoğuna göre, “ekmek elden, su gölden”dir. Lojman denilince, ucuz kiralardan, kafeteryasında komik rakamlarla satılan bir bardak çaydan bahsedilir; “Ayy gerçekten, sizin lojmanlarda coca cola şu kadara mı?” ya da “Yakacak parası da vermiyorsunuz değil mi?” Aslında lojmanlardaki hayat, bu kadarından çok daha fazlasını hak ediyor. Ben ilk lojman maceramız sırasında çalışıyordum. Dolayısıyla lojman muhabbetlerine pek ortak olamadım, ama daha sonra taşındığımız lojmanda evde kalmaya karar verdim. Zaten çocuklar tüm vaktimi fazlasıyla alıyordu. Aydın’ın birliği de, evimize beş yüz metre mesafedeydi. Yıllarca yapamadığımız bir şeyi, öğle yemeklerini birlikte yiyebilme lüksünü kaçırmak istemedik. Ama bu da topu topu bir yıl kadar sürdü ve iki yıllığına Güneydoğu görevi çıktı. Yalnız kaldım. Selin’le Levent’i saymazsak tabii.

Yalnızlığa alıştığım aslında. Batıdayken, haftada en az bir gece nöbetçi olurdu Aydın. Tatbikatlar, denetlemeler, sabahlara kadar süren mesailer... Ama bu farklıydı. Kocam Güneydoğu’daydı. Apartmanımızda sadece benim ve Sevil’in kocası Güneydoğu’daydı. Sevil’ler karşı dairede otururlardı. Kısa sürede çok iyi arkadaş olmuştuk. O iki yıl da, bu arkadaşlığımızı perçinledi. Birbirimize çok destek olduk. Komşular da gün boyunca bizi yalnız bırakmamak için evimize doluşurlardı. Gündüz şen şakrak geçiverirdi de, akşamlar biraz zor gelirdi. Komşular, hissettirmemek için birer bahane uydurup, teker teker evlerinin yolunu tuttuklarında, Sevil’le birlikte servis

otobüsünden inenleri seyretmeye başladık.

İlk yıl çok eğlenmiştik. Yapmadığımız delilik kalmadı Sevil’le. Kimseye zararımız yoktu, ama kaç kez uyarı aldığımızı –daha doğrusu kocalarımızın aldığını– hatırlamıyorum. Sevil ve ben elebaşıydık. Askeri lojmanda kalıyorduk, ama kocalarımızın uyması gereken askeri disipline pek uyduğumuz söylenemezdi. Diğer yüksek rütbeli subayların eşlerinden de “azar” kokulu çok tavsiye aldık. En çok da kocalarımız nöbetçiye ya da bir köşede kendi aralarında toplanıp konuşurlarken, bizim, kameryede gitar çalan çocuklarla şarkı söylememize bozulurlardı. Olan askerciklere olurdu. “Yengehanım, saat bir oldu, komutanın kulağına giderse valla askerliğim bitmez” diye başlarlar, ama biz her seferinde ikna ederdik. Bir keresinde, bir Hıdrellez günü lojmanın tam ortasında, tüm çocuklarla birlikte kocaman bir ateş yakmıştık ve ancak itfaiye söndürebilmişti.

Bir de nöbetçi askerin bizi durdurduğu gece vardı. Aman Allahım ne korkmuştu o gün? Aydın ve Sevil’in kocası, çocukları almış ve yatmaya gitmişlerdi. Harika bir ağustos gecesi idi. Sevil’le konuşa konuşa yürüyorduk. Bir ara fark etmedik, tel örgülerin yanına kadar gelmişiz. Oradaki nöbetçi de acemiymiş. Çocuk bizi tanımadı. “Dur!” diye haykırdı. Sevil’le ikimiz nasıl çılgın attıysak, asker de korkudan bağırmağa başladı. Tüfeğini bize doğrultup şakır-şukur bir şeyler yaptı. Ne kadar dil döktüysek de fayda etmedi. Telsizle nöbetçi subayını çağırdı: “Komutanım. Burda iki kari vardır. Tellerden içeri girmişler, ama ben yakalamışem.” Bir yandan gülüyoruz, bir yandan da ellerimiz havada korkudan titriyoruz. Askercik de bağırıyor: “Gülmeyin la! Ne güliyseniz?” Beş dakika sonra diğer nöbetçiler ve komutanları geldi. Biz, kahkahalarımız arasında çocuğun bir suçu olmadığını anlatmaya çalışsak da, ilk tokada engel olmadık. O an içimin “cız” ettiğini hatırlıyorum. Biz oradan uzaklaşırken, askercik hâlâ komutanını ikna etmeye çalışıyordu:

– Komutanım, karilere parolayı sormuşem ama onlar hep gülmişler.

Aslında askerlik ne kadar da ciddi bir meslek? Biz ise; yani Sevil ve ben, bu ciddiyetten çok uzaktaydık. Bu mesleğin komik taraflarına bayılıyorduk. Tam anlamıyla birbirimizi tamamlıyorduk. Mesela, çarşamba günleri lojmanda oturan askerlerin eş ve çocuklarının havuzdan yararlanmaları için servis aracı tahsis edilmişti. Tam bir kadınlar matinesiydi. Daha doğrusu sonradan öyle oldu. Askeri servis araçlarında oturma sırası vardı. En yüksek rütbeli askerin eşi en öne otururdu. Tabii ki bize de arka sıralar düşerdi. Sabah çoluk çocuk otobüse binerken, Sevil en önde oturan Hatice Ablaya –en yüksek rütbeli komutanımızın eşi– “Komutanım günaydın!” diye bağırır ve sert bir selam çakar. Tüm yolculuk boyunca da kahkahalar

arasında bu astlık-üstlük sohbeti sürerdi. İlk günler gayet sessiz sakin yapılan bu kısa yolculuklar, sonraları bir eğlenceye dönmüştü. Şarkıların, fıkraların ardı arkası gelmezdi.... Taşkınlık yaptığımızı kesinlikle kabul etmiyorum. Ama onlar öyle düşünmediler ve havuz zevkinden de mahrum kaldık.

Her şeye rağmen biz halimizden çok memnunduk. Çünkü kocalarımız yanı-mızdaydı. Ama ikisi de, bir hafta arayla Güneydoğuya gittiler. O iki yıl boyunca biraz durulduk. Kendim için hiçbir şey yapamadım. İlk yıl deliler gibi kitap okurken, önce bunu bıraktım. Sevil de çiçeklerini boş verdi. Sadece çocuklarımla ilgilendim. Bir de Sevil'le oturduk. Öylece otururduk. Çocuklar uyuyunca da, koltuklarımızla bütünleşerek pencerenin önünde sabahlardık. Kendi kendimize eziyet ettiğimiz farkında olmamıza rağmen, buna engel olamazdık. İlk zamanlar biraz gözyaşı döktük, ama sonraları buna da alıştık ve öylece oturup saatlerce yıldızları seyretmekten garip bir de zevk almaya başladık. Konuşacak konumuz bitmezdi bir türlü. Birbirimizin iç dünyalarını deşmeye bayılırdık. Korkularımızı, tutkularımızı, zaafılarımızı anlattık birbirimize. Yılbaşı gecelerini, bayramları hep yalnız başımıza, Sevil'le ve çocuklarla geçirdik.

Ne iyi arkadaştı Sevil... Zavallı, iki yıl boyunca benim canavarların kahrını o da çekti. Hastalıklarında başlarında hep o bekledi. Özellikle Levent'le çok iyi anlaş-tılar. Levent, benden çok onunla konuşurdu. Okuldaki beğendiği kızı Sevil'den öğ-renirdim. Aydın'ın evde olmayışının acısını benden çıkarıyordu sanırım. Selin bana daha kolay açılırdı ama Levent'in üzerinde Sevil'in etkisi büyüktü.

Sevil'in kocasıyla Aydın aynı birlikte değildiler, ancak Güneydoğu'daki kara-kolları yakındı. Birbirleriyle telsizle konuşabiliyorlardı. Sevil'ler yeni evliydi. Bizim yaşadıklarımızın başındaydılar daha. Bu yüzden, onu sakinleştirmek de bana düş-müştü. Sürekli yalan söyledim. Kocası operasyundayken, "Aydın aradı, seninkiyle görüşmüş. Selam söylemiş" derdim. Aslında kimse aramamış olurdu. O iki yıl bo-yunca Aydın'a da çok yalan söyledim. Evde ne olup bittiğini hiçbir zaman bilmedi. Parasız kaldığımızı, Levent'in okulda ölesiye dayak yediğini, Selin'in kırk bir derece ateşini duymadı hiç.

Kızcağız önce kocasının telefon etmemesine takmıştı. İkna edemiyordum. "Nasıl olur, bir telefonları dahi olmadığına inanmıyorum. Bir şeyler var" derdi. Gün-lerce dağ başında, battaniyelere sarılarak, pusuda beklediklerini de söyleyemezdim. Bir keresinde, "Başka bir kadın var herhalde" diye abartınca, her şeyi anlatmak zorunda kaldım. Pek işe yaramadı, ama başka çarem yoktu. Bu uzun gecelerimizde, gizli gizli beslediğimiz küçük köpeğimiz Can Can da bize eşlik ederdi. Lojmanlarda

hayvan beslemek yasaktı, ama Aydın bir gün Can Can'ı karşısına alıp “Bak oğlum, eğer havlarsan, seni sokağa atmak zorunda kalacağım. Sesini kesersen ölene kadar yanımdasın” dedi. Zavallı hayvan, o günden sonra bir daha da havlamadı. Komşulardan da kimse bizi şikâyet etmedi. Hayvancığın sesi soluğu çıkmazdı, ama onu en çok heyecanlandıran şey telefonlar olurdu. Telefon çalmaya başlayınca inleyip dururdu. Bir seferinde, Aydın'la telefonla konuşurken ahizeyi Can Can'a uzatmıştım. Aydın “Nasılsın oğluuum?” diye seslenince, ahizeyi yalamaya başlamış, o günden sonra her telefon çalışında Aydın'ın aradığını sanmaya başlamıştı.

Sevil'lerin çocuğu yoktu. Bu yüzden çoğunlukla bizim evde olurduk. Telefonun kablusunu bizim eve kadar uzatır, sonra pencerenin önündeki yerimizi alırdık. Bağıra çağıra nöbete giden, şakalaşan, küfreden askerleri seyrederdik. Lojmanın önünden geçen yolda, arabasıyla delicesine sürat yapan sarhoşlara bakardık. Odanın tavanına vuran far ışıklarının yavaş yavaş kayboluşlarını izlerdik.

İzinler ise ayrı bir sorun olurdu. Çocuklarıma babalarının ne izne geleceği günü, ne de göreve gideceği günü söylemedim. Bu yüzden, özellikle Levent'in, benden nefret ettiğini biliyordum. Çünkü, lojman çocuklarının arasında bir gelenek vardı. Babası Güneydoğudan dönecek olan çocuk, diğerlerinin arasında o haftanın ilgi odağı olurdu. Babanın geleceği saatte, –gece yarısı bile olsa– tüm çocuklar nizamiyenin kapısında beklemeye başlardı. Orada babaların kahramanlıkları anlatılırdı.

– Olum, benim babam, bir keresinde sekiz teröristin ortasında kalmış.

– Benimkinin de mermisi bitmiş. Sonra sürüne sürüne ölü bi teröristin üzerindeki mermileri almış. Ööle ateş etmiş.

– Kaç gün kalacakmış burda?

– Ne bileyim ben, bir hafta falan herhalde.

– Bişey getiriyo mu?

– Telefonda söyledi, komando bıçağı getiriyomuş.

Ben bu düzeni Levent için yıkıyordum. Çünkü, oğlumun da, birçoğu gibi gece yarılarında kadar nizamiyede babasını bekleyip, iznin iptal olduğunu öğrendikten sonra hayal kırıklığı içinde evine dönmesine razı olamıyordum. Ben böyle şoklara alıştım, ama onlar kaldıramıyorlardı.

Bu izin günlerinde ne Aydın bize alışabilirdi, ne de biz ona. Tam “her şey yoluna girdi” derken, çekip giderdi. Hiç unutmuyorum bir gece Selin, Aydın'ın elinden tutup yatak odasına götürmüştü: “Gel bakalım seninle konuşacaklarım var.” İkimiz de henüz beş yaşındaki bu küçük kız çocuğunun sorularını dinlemeye başladık: “Sen böyle nerelere gidiyorsun? Sen asker misin, yoksa komutan mı? Komutansan, emir

ver sen gitme, başkası gitsin. Yoksa sen bizi kandırıyor musun? Biz burada hep yalnız kalıyoruz. Okuldaki tüm çocukların babaları var. Ama sen niye yoksun?”

Aydın'ın gözlerinden süzülen birkaç damla yaşı göremedi Selin. Uyuşup kaldı.

Çocuklar... Babaları işe gidince sokağa fırlayan arsız lojman çocukları. Ellerinde oyuncak tabancaları, birbirine ateş eden asker çocukları... Babadan uzak büyüdükleri için, onları dizginlemekte zorlanan asker eşlerinin yaramaz çocukları... Bir akşam, bizim lojmanların erkek çocukları evimizin önündeki parka dolmuşlardı. On yaşlarında üç-dört çocuk, Levent'in bisikletinin üzerine eğilmiş, bağıra çağıra konuşuyorlardı. Bir yandan yemek yapıyor, bir yandan da mutfak penceresinden onları izliyordum. Bir ara sessizlik oldu. Levent, önce ana-avrat küfretti ve ardından beni hıçkırıklara boğdu: “Ulan bir babamız da yok ki, şu bisikletimizi tamir etsin.”

Elimdeki tabak düşüverdi. Pencereden dışarı baktım. O sırada servisten inen ve bu isyanı duyan subaylardan biri üniformasıyla çocukların arasına daldı ve yerdeki bisikleti onarmaya başladı. Mutfağın ortasına çöktüverdim. Saatlerce ağladım. Ve dışarıdan bana ulaşan konuşmaları dinledim:

- Koçum niye öyle diyorsun? Senin baban görevde değil mi?
- İyi de amca, kaç ay oldu gelmedi ya. Bu bisikleti kim tamir edecek şimdi?
- Ben yaparım aslanım. Ne oldu buna?
- Bırak amca ya. Babam gelince....
- Lan, yapısın işte. Bıraksana.
- Amca, benim babam da Şırnak'ta, benimkinin de selesi oynuyo, yapabilir misin?

- Yaparım tabii.
- Amca sen nerde oturuyon?
- Senin de çocuğun var mı?
- Amca sen de Apo'cularla savaştın mı?

O subay, tam iki saat, hava iyice kararana dek, o çocukların her sorduğu soruyu yanıtladı, her istediklerini yaptı. Aydın gittikten sonra, ilk kez o gün, kızım teselli etti beni. Birlikte önce ağladık, sonra sarmaş dolaş koltukta uyuyakaldık. Gece yarısı ikisini de yataklarına yatırdığımda, Levent babasını sayıklıyordu. Genelde babasızlıklarını hissettirmemeye çalıştım, ama bazen de beceremedim. Bisiklet olayının ertesi günü de bunun ıstırabını yaşadım.

O cumartesi sabahı Selin kalkar kalkmaz yanıma geldi ve “Abim nerde?” diye sordu. Doğru odasına koştum. Yoktu. Sürekli dağınık duran odasını toplamış, yata-

ğını yapmıştı. Ayaklarım titreye titreye mutfağa gittim. Banyo, tuvalet, yatak odası... “Belki karşıdadır” diye Sevil’in kapısını çaldım. Hiçbir yerde yoktu. Yarım saat içinde tüm lojmanları ayağa kaldırdım. Tüm nöbetçi askerler, komşular, arkadaşlarım... Yer yarılmış, içine girmişti. Dehşete düşmüştüm. Aydın’ın haberi olacak diye de ödüm kopuyordu. Öğleye doğru sinir krizi gelince, hastaneye kaldırdılar, sakinleştirici yaptılar. Ama bir saat içinde çıktım. Tekrar aramaya başladım. Kömürlükler, depolar, komşuların evleri, asansör boşlukları... Akşama doğru baygın halde yatarken eve bir telefon geldi: “Aydın Yüzbaşının evi mi efendim? Levent diye bir oğlunuz var mı?”

Sabah biz uyurken sessizce evden çıkmış. Yanına ordunun verdiği sağlık fişini almış ve yakındaki havaalanına gitmiş. Nöbetçi askerlerin hepsini “Benim babam helikopter pilotu, beni bekliyor” diyerek kandırmış. İnanmayanlara da sağlık fişini göstermiş. Tüm nöbetçileri atlattıktan sonra, piste gitmiş. Bir helikopterin içine girmiş ve kalkmasını beklemeye başlamış. Orada uyuyup kalmış. Akşama doğru da uçuş kulesine çıkıp “Benim babam Hakkâri’de. Dün gece beni yanına çağırdı. Onun haberi var. Beni ilk helikopterle yanına göndereceksiniz” demiş.

Bazen çocukları çok kıskandığımı hissediyorum. Ben kocamı özlediğimi söyleyemem, ya da söylememeliyim. Onun hayatı için endişelendiğimi kimseye belli etmemeliyim. Sürekli taş gibi dimdik durmalıyım ki, etrafımdaki herkes benim yüzüme karşı ya da arkamdan: “Ne dirayetli kadın, helal olsun!” demeli. Sonra, Aydın’ın komutanları beni takdir etmeli ki, onun siciline kötü şeyler yazmasınlar. Aydın ise hiçbir zaman iyi sicil, ya da puan peşinde olmadı. Onun tek derdi, tamamı çekilen ve bir türlü yenilenemeyen ayak tırnaklarıydı. Yıllarca, ayaklarına uygun bir postal bulamadık.

O iki yıl boyunca bu ve buna benzer yükleri taşıdım omuzlarımda, Aydın’a hissettirmemeye çalışarak. Çoğu zaman başardım, ama bazen de mümkün olmadı. 23 Nisandı. Tarihi çok iyi hatırlıyorum, çünkü Selin’in okulda müsamesesi vardı. Özene bezene elbiselerini hazırladık. “Saçımı da yaptırılım” diye tutturunca, sabahın köründe doğruca lojman kuaförünün yolunu tuttuk. Nasıl bir saç istediğimizi güzel güzel anlattık. Asker abisiyle, sohbet ede ede başlayan ilk kuaför tecrübemiz neredeyse bitmek üzereydi. Bir ara kapı açıldı, biri başını içeri uzattı ve askeri yanına çağırdı. Biz öylece beklemeye başladık. Asker geri döndüğünde yüzü kıpkırmızıydı: “Efendim, Hanımefendi geldiler. Acelesi varmış. Saçını yaptıracakmış. Onu araya almak zorundayız” dedi.

Sonra olan oldu. Kadının “Sen benim kim olduğumu biliyor musun?” diye bağırışlarını duymadım bile. Hangi komutanın karısı olduğu umurumda bile değildi.

Beni ilgilendiren tek şey, hayatında ilk kez kuaföre gelen kızımın güle oynaya saçının yapılmasıydı. Ama olmadı. Heyecanla hazırlanılan bir 23 Nisan gününde, küçücük bir kızın hayalleri altüst oldu. Aydın'ı da, ta Hakkârî'den bulup uyardılar: "Karına sahip ol" dediler.

Her ne kadar dışarıdan bakıldığında, kapısında nöbetçileri ile bir yarı açık cezaevini andırsa da, lojmanları sevdim ben. Ama eğer o gün, o iki dakikayı yaşayacağımı daha önceden kestirebilseydim, lojmandan hemen çıkardım.

Yine sabahlamıştk. Çocukları okula gönderdikten sonra mutfağı topluyordum. Sevil duş aldıktan sonra tekrar gelecekti. Garip bir huzur vardı içimde. Kendi kendime gülümsüyordum. Bir ara gayri ihtiyari mutfağın penceresinden dışarı baktım. Lojmanın nizamiyesinde bir askeri araç belirdi. Önce dikkate almadım, işime döndüm. Onlarca araç girer çıkardı nizamiyeden. Ama sonra birden aracı izlemeye başladım. Siyah bir renault ve hemen arkasından bir ambulans. Kapıdaki nöbetçi askere bir şeyler söylediler. İki araç bizim binanın olduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

Dizlerimin titrediğini hissediyordum. Önüme döndüm, ellerimi yıkadım. Kulaklarım dışarıda, araçların sesini takip ediyordum. "Allahım ne olur kavşaktan dönsünler" diye dua ediyordum. Eğer o kavşaktan bizim apartmana doğru sapmazlarsa, kötü haberi başka birinin eşine vereceklerdi. Zangır zangır titriyordum. Dışarı bakamıyordum. Sesleri iyi duyabilmek için raftaki radyoyu kapattım. "Hayır, bana gelmiyorlar" diye de kendimi teselli etmeye çalışıyordum. Ama araçların bizim binanın parkına doğru yöneldiklerini duydum. Tekerleklerin betonda çıkardıkları sesler kulaklarımda çınılıyordu. Kapılar açıldı. Bir koşuşturmaca oldu. Bilinçsizce kapıya kadar sürüklendim. Bir şeyler olduğunu sezinleyen Can Can da kapının önünde durmuş bana bakıyordu. Ellerimi yüzüme kapatıp sırtımı kapıya yasladım. Konuşmalar binanın içinde yayılıyordu:

- Komutanım, asansör çalışmıyor galiba.
- Tamam yürüyerek çıkalım? Kaçınıcı kat?
- 3. kat komutanım.
- Doktor nerde?
- Burdayım komutanım.
- Kaç numara?
-numara komutanım.

Tüm vücudum sıtma nöbetine girmiş gibi titriyordu. Kaç numaraya geldiklerini söyleyen askeri duyamamıştkm. Eminim binadaki herkes durumun farkındaydı.

Ufacık bir çıt duyulduğunda, merdivene çıkan kadınlardan kimse yoktu ortalıkta. “Allahım ne olur bizim zili çalmasınlar. İnşallah karşı kapıyı çalarlar.” diye kendi kendime fısıldıyordum. Sonra birden, benim kapım çalınırsa açmamaya karar verdim. Açmayacaktım kapıyı. O haberi almayacaktım. Hiçbir zaman bana o haberi bildiremeyeceklerdi.

Mokasen ayakkabıların, merdivenlerde bıraktığı seslere daha fazla kulak kabarttım. Sesler gittikçe yaklaştı. İçlerinden birisi koşmaya başladı. Ayak sesi bizim kapının önünde durdu. Kalbim hızlı hızlı atıyordu. Elimi ağzıma kapatmış nefes almıyordum. Saklanıyordum. Can Can sessiz sessiz inlemeye başlamıştı.

- Komutanım, numara yazmıyor kapılarda.
- Oğlum, niye öğrenmeden getirdiniz bizi? Hangisi?
- Komutanım, hemen soralım.

Komutanın “Dur, yapma!” demesine fırsat vermeden, içlerinden biri karşı kapının ziline dokundu. Dokunmasıyla birlikte içeriden çığlıklar yükselmeye başladı. Sevil de kapının arkasında, benim gibi bekliyordu. Kapı açıldı ve içeri doluştular. İlk çığlıkla birlikte tüm apartman da koridora çıktı. Koşuşturmaca sürerken, ben ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bağırışlar, çağırışlar... İtişip kakışmalar... Bense kapının arkasında yere diz çökmüş, Allah’a şükreliyordum. Ellerimi, titreye titreye ağzımdan çektim. Derin bir nefes aldım. İki yıl sonra Can Can’ın sesini duydum. Yırtınircasına havlıyordu. Yavaşıca ayağa kalktım, kapıdaki delikten karşıya baktım.

Aydın’a bir şey olmadığı için seviniyordum. Ama karşıda gördüğüm manzara beni darmadağın etti. Büyük bir suçluluk duygusuyla irkildim. Duygularımı bastırıyordum bir türlü. Zaten gerek de kalmadı. Bir iki dakika içinde hata yaptıklarını, yanlış eve geldiklerini anladılar. Onca gürültünün içinde, her şeyi duymuştum. Ama bilincimi yitirmiştim.

Sonra... Sonra, benim kapımı defalarca çalmışlar. Can Can ortalığı birbirine katmış. Kapıyı kırmışlar. Beni hastaneye kaldırmışlar. Levent’le Selin’i de okuldan almışlar. Onlara da dayıları söylemiş.

Cenazeden sonra Sevil’le çok sık görüşemedik, eskisi gibi de olmadık. Bunu beklemiyordum zaten. İkimiz de neler hissettiğimizi çok iyi biliyorduk. Birbirimizden uzaktık, ama o beni, ben de onu anlıyordum.

“Lojmanda yaşamak iyi güzel de, keşke o iki yıl dışarıda kalsaydım” diyorum bazen. Belki de çocuklarımı da alıp annelere gitmeliydim. Keşke onları dinleseydim. Eğer lojmanda olmasaydım, o iki dakikayı yaşamayacaktım. Bencilik işte. Aydın’ım gitmiş, ben hâlâ “Niye o iki dakikayı yaşadım?” diye hayıflanıyorum.